

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 7 mei 2019 met nummer RvVb-A-1819-0965
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0287-SA

Verzoekende partij	de heer Francis DESCAMPS , met woonplaatskeuze te 8460 Westkerke, Brugsesteenweg 12
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partijen	1. de heer Geert KEMEL 2. mevrouw Christa LIERMAN vertegenwoordigd door advocaten Gregory VERMAERCKE en Nick DE WINT met woonplaatskeuze op het kantoor te 8200 Brugge, Dirk Martensstraat 23

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 29 december 2017 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 26 oktober 2017.

De verwerende partij heeft haar beslissing van 9 februari 2017 ingetrokken en het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oudenburg van 20 september 2016 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partijen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand op een perceel gelegen te 8460 Westkerke (Oudenburg), Brugsesteenweg 14, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummer 843A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomenende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 27 maart 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partijen met een beschikking van 29 maart 2018 toe in de debatten. De voorzitter stelt op het eerste gezicht vast dat het verzoek tot tussenkomst laattijdig is ingediend. Aan de tussenkomenende partijen wordt de mogelijkheid verleend om hierover tegenspraak te voeren.

2.

De kamervoorzitter beveelt met een tussenarrest van 29 januari 2019 (nummer RvVb-A-1819-0542) de heropening van de debatten.

De partijen dienen allen een aanvullende nota in.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 23 april 2019.

De verzoekende partij, advocaat Jo GOETHALS namens de verwerende partij en de heer Nick DE WINDT namens de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 14 april 2016 verleent de verwerende partij voor het betrokken terrein een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een bedrijfswoning met dierenartsenpraktijk, gelegen op het achterste gedeelte van het terrein. Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 26 mei 2016 beroep aan bij de Raad. Het dossier is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1516/RvVb/0625/A. De Raad verwerpt dit beroep met het arrest van 12 december 2017 met nummer RvVb/A/1718/0340.

Op 8 december 2015 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenburg aan de tussenkomende partijen een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand op het voorste gedeelte van het terrein. Nadat de aanvragers op 29 maart 2015 laten weten te verzaken aan de vergunning, stelt de verwerende partij op 21 april 2016 de afstand vast, verklaart zij het ingediende beroep zonder voorwerp en vernietigt zij de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van 8 december 2015.

Op 1 september 2016 wordt het terrein notarieel gesplitst en kadastraal hernummerd tot perceel 843A en perceel 843B.

2.

De tussenkomende partijen dienen op 14 juli 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenburg een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand” op een perceel gelegen te 8460 Westkerke (Oudenburg), Brugsesteenweg 14 en kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummer 843A.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Diksmuide-Torhout’, vastgesteld met koninklijk besluit van 5 februari 1979, in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ‘Westkerke Centrum-Oost’, goedgekeurd op 7 juli 1992, in een zone 1 voor gesloten bebouwing.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 20 september 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 10 november 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 december 2016 om dit beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 10 januari 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 9 februari 2017 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning.

De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing bij de Raad een vordering tot schorsing en vernietiging in. De Raad schorst met het arrest van 3 oktober 2017 met nummer RvVb/S/1718/0119 de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 februari 2017.

De politie beveelt de staking van de werken.

In een attest van ongekeerde datum stelt de burgemeester van de stad Oudenburg vast dat de huidige situatie onveilig is voor de omgeving en de openbare wegenis en meldt dit aan de verwerende partij.

De verwerende partij trekt op 26 oktober 2017 de beslissing van 9 februari 2017 in, verklaart het beroep opnieuw ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. Dat is de bestreden beslissing.

Voor een uitgebreide versie van de feiten wordt verwezen naar het tussenarrest van 29 januari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0542.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Volgens artikel 61 van het Procedurebesluit moet een verzoekschrift tot tussenkomst binnen een vervalt termijn van twintig dagen worden ingediend, die ingaat op de dag na de betekening van de brief waarin de griffier conform artikel 59/3 van het Procedurebesluit de belanghebbenden de mogelijkheid heeft geboden om een verzoek tot tussenkomst in te dienen.

De betekening met een aangetekende brief wordt, behoudens bewijs van het tegendeel, geacht plaats te vinden op de werkdag die valt na de datum van de poststempel van de aangetekende brief. De datum van aanbidding geldt, niet de feitelijke kennisneming van de beveiligde zending op een later tijdstip. Deze regeling is vervat in artikel 6 van het Procedurebesluit.

De griffier heeft met een aangetekende brief van 5 maart 2018 een afschrift van het verzoekschrift betekend aan de tussenkomende partijen. De termijn om een verzoekschrift tot tussenkomst in te dienen verstreek dus op maandag 26 maart 2018.

In de beschikking van 29 maart 2018 is reeds vastgesteld dat het verzoekschrift tot tussenkomst is ingediend met een aangetekende brief van dinsdag 27 maart 2018 en dus laattijdig is. Aan de tussenkomende partijen werd de mogelijkheid geboden om daarover tegenspraak te voeren.

Noch in hun schriftelijke uiteenzetting, noch ter zitting gaan de tussenkomende partijen in op de vaststellingen in de beschikking van 29 maart 2018 en voeren zij redenen aan die het laattijdig indienen van het verzoekschrift tot tussenkomst kunnen verantwoorden.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk. Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met de schriftelijke uiteenzetting en aanvullende nota van de tussenkomende partijen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

In het tussenarrest van 29 januari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0542 werd reeds vastgesteld dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er zijn geen redenen om daar nu anders over te oordelen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – AMBTSHALVE MIDDEL

Vooraf

In het tussenarrest van 29 januari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0542 stelt de Raad vast dat de verwerende partij op basis van de klassieke intrekingsleer de beslissing van 9 februari 2017 rechtsgeldig kon intrekken.

De Raad heeft daarbij echter eveneens ambtshalve de vraag gesteld of de verwerende partij, nadat zij haar beslissing van 9 februari 2017 had ingetrokken, op 26 oktober 2017 ook nog de bevoegdheid had om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij, dan wel of de vergunningsbeslissing van 26 oktober 2017 genomen is buiten de beslissingstermijn zoals voorzien in artikel 4.7.23, §2 VCRO zoals van toepassing op de aanvraag.

Aan de partijen werd met het voormeld tussenarrest eveneens de mogelijkheid geboden om met een aanvullende nota een standpunt in te nemen over de opgeworpen ambtshalve vraag.

De partijen hebben een aanvullende nota ingediend.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat de intrekking van de vergunningsbeslissing tijdsverlies met zich meebrengt en de beslissing retroactief uit de rechtsorde doet verdwijnen, maar geen invloed heeft op de lopende beroepstermijnen noch een nieuwe beslissingstermijn doet starten.

De beslissingstermijnen waarover de vergunningverlenende bestuursorganen beschikken in de VCRO, zijn volgens de verzoekende partij vervaltermijnen omdat het doel erin bestaat rechtszekerheid te verschaffen. De intrekking van een expliciete beslissing op het ogenblik dat de termijn verstreken is om uitspraak te doen over de vergunningsaanvraag, doet een stilzwijgende weigeringsbeslissing ontstaan waartegen de aanvrager bij de deputatie in beroep kan komen. Die beslissing is volgens de verwerende partij onmiddellijk van kracht. Het verstrijken van de beslissingstermijn veroorzaakt bevoegdheidsverlies. Het is voor de overheid dan ook verboden om alsnog buiten de termijn, namelijk elf maanden later, een nieuwe beslissing te nemen.

De nieuwe beslissing is volgens de verzoekende partij aangetast door een kennelijke onredelijkheid en toont de onzorgvuldigheid van de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening in

de vorige, ingetrokken beslissing aan. De verzoekende partij kan het niet aanvaarden dat het bestuur de intrekking zou aanwenden als een manoeuvre om de hangende beroepsprocedure te dwarsbomen en om een bij arrest bevolen schorsing te omzeilen. Er moet ook beroep worden gedaan op de rechtszekerheid volgens dewelke de verzoekende partij moet kunnen vertrouwen op openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid voeren. Door een opeenvolging van beslissingen en intrekking door eenzelfde instantie wordt er een verwarrende en rechtsonzekere situatie gecreëerd, vervalt een vorm van waarborg en wordt toegelaten dat door het moedwillig tijdrekken het bouwontwerp, ondanks de opgelopen schorsing, buiten de opgelegde vervaltermijn wordt gerealiseerd en aan de verzoekende partij wordt opgedrongen.

De verwerende partij verzond met een aangetekende brief van 23 november 2017 een betekening van een afschrift van haar beslissing van 28 oktober 2017 maar geen kennisgeving per beveiligde zending van de stilzwijgende beslissing. Op 23 november 2017 was de termijn waarover de verwerende partij beschikte om een expliciete beslissing te nemen over de vergunningsaanvraag van de tussenkomen partij verstreken. De verzoekende partij stelt zich de vraag of er geen sprake is van een bevoegdheidsoverschrijding. Indien er sprake is van een onbestaande rechtshandeling kan en moet toepassing worden gemaakt van artikel 159 van de Grondwet en de exceptie van onwettigheid.

2.

De verwerende partij zet in een eerste onderdeel uiteen dat de grondslag van de intrekking onlosmakelijk samenhangt met de mogelijkheid om de beslissing in kwestie te laten vernietigen en gesteund is op het legaliteitsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

De verwerende partij stelt dat de mogelijkheid tot intrekking niet ernstig in vraag wordt gesteld, maar dat de redenering uit het ambtshalve middel dat er geen nieuwe beslissing meer kan worden genomen na de intrekking, niet kan worden gevolgd. Als die redenering wel zou worden gevolgd, is een remediëring van een eventuele onwettige beslissing door de verlopen vervaltermijn nooit mogelijk. De stelling uit het ambtshalve middel heeft als gevolg dat het legaliteitsbeginsel dan wel is gediend, maar in geen geval het rechtszekerheidsbeginsel. Door de intrekking zou er dan een juridisch vacuüm ontstaan dat niet meer zou kunnen worden ingevuld.

De intrekking geldt *ex tunc* en heeft tot gevolg dat er in het besluitvormingsproces wordt teruggedaan tot net voor het moment dat de ingetrokken beslissing werd genomen. De voltooiing van de besluitvorming bij de intrekking moet analoog gebeuren aan dat bij een vernietiging van een beslissing. Wat geldt voor een vernietiging moet dus ook gelden voor een intrekking. Als het ambtshalve middel gegrond zou verklaard worden, zou dit tot gevolg hebben dat een orgaan van actief bestuur dat aan de hand van een schorsingsarrest van de Raad of een auditeursverslag bij de Raad van State tot de conclusie is gekomen dat haar beslissing met een onwettigheid behept is, geen enkel belang heeft bij een eventuele intrekking ervan. Zij kan bij een intrekking immers niet meer gerepareerd worden zodat men in een juridisch vacuüm geraakt. Wanneer de overheid gewoon zouden laten betijen en zou worden geconfronteerd met een vernietiging, kan zij wel perfect repareren wat er is fout gelopen.

De verwerende partij meent dus dat de oorspronkelijke vervaltermijn niet meer aan de orde is bij een intrekking en de intrekking een autonome rechtsfiguur is met eigen termijnen waarvan het wezen van de rechtsfiguur zelf de mogelijkheid tot reparatie impliceert. De verwerende partij verwijst daarvoor naar rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 215.967 van 24 oktober 2011), waaruit zou blijken dat de werking van de intrekking exact dezelfde is als deze van een annulatie door een administratief rechtscollege, en naar de leer inzake het Imbos-arrest. Uit de Imbos-rechtspraak volgt dat de verwerende partij verplicht is om opnieuw over een administratief

beroep te oordelen wanneer zij een onregelmatige beslissing uit het rechtsverkeer heeft verwijderd. Door de intrekking ziet de verwerende partij zich opnieuw geplaatst in de situatie zoals bedoeld in artikel 4.7.23, §2 VCRO wat volgens de Raad van State betekent dat er wel degelijk opnieuw een volledige vervaltermijn van 105 dagen ter beschikking staat. Dat betekent dan ook concreet dat de verwerende partij een vervaltermijn ter beschikking heeft om opnieuw te oordelen.

Mocht het standpunt uit het ambtshalve middel naar recht verantwoord zijn, zou dat betekenen dat de verwerende partij evenmin over een termijn beschikt om na annulatie nog opnieuw te beslissen, dit gelet op het feit dat de vervaltermijn tijdens de procedure van de Raad zou doorgelopen hebben.

Mocht de situatie ingeval van intrekking anders behandeld worden dan in het geval van een vernietiging, zou dit volgens de verwerende partij een schending uitmaken van het gelijksbeginsel, nu de intrekking constructie precies dezelfde gevolgen beoogt als de vernietiging. Gelet op het feit dat telkens het artikel 4.7.23, §2 VCRO als rechtsbasis wordt aangeduid, kan deze bepaling maar op één wijze worden uitgelegd.

Overigens, zelfs al zou geoordeeld worden dat er geen nieuwe vervaltermijn start na de intrekking, kan men niet om de vaststelling heen dat de beroepsprocedure de vervaltermijn minstens moet hebben geschorst. Gelet op het feit dat de ingetrokken beslissing genomen werd op de 87^e dag en de nieuwe beslissing op de dag van de intrekking werd genomen, is de oorspronkelijke termijn van 105 dagen gerespecteerd.

3.

Gelet op de vastgestelde onontvankelijkheid van de tussenkomst, kan geen rekening worden gehouden met de standpunten van de tussenkomende partijen uit hun aanvullende nota.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §2-3 VCRO luidt in de toepasselijke versie:

“§ 2. De deputatie neemt haar beslissing binnen een vervaltermijn van vijfenzeventig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het beroep. Deze vervaltermijn wordt verlengd tot honderdvijf dagen, als over de aanvraag in graad van beroep nog een openbaar onderzoek moet worden gevoerd of indien toepassing wordt gemaakt van het mondelinge of schriftelijke hoorrecht, vermeld in § 1, eerste lid. De vervaltermijn wordt verlengd tot honderdvijftig dagen als het aangevraagde wegeniswerken omvat en de provinciegouverneur gebruikmaakt van de mogelijkheid om de gemeenteraad samen te roepen overeenkomstig artikel 4.2.25, tweede lid.

Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn.

§ 3. Een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt binnen een ordetermin van tien dagen gelijktijdig en per beveiligde zending bezorgd aan de indiener van het beroep en aan de vergunningsaanvrager.”

Uit die bepalingen volgt dat de verwerende partij een beslissing moet nemen over het ingestelde administratieve beroep binnen een vervaltermijn van 75 dagen dan wel 105 dagen na de betekening van het beroep. Wordt er geen uitdrukkelijke beslissing genomen binnen de bepaalde vervaltermijn van 75 of 105 dagen, wordt het administratief beroep geacht stilzwijgend te zijn afgewezen.

2.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 november 2016 administratief beroep heeft ingesteld bij de verwerende partij. Aangezien toepassing wordt gemaakt van het hoorrecht, kwam het aan de verwerende partij toe om binnen een vervalt termijn van 105 dagen een beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij.

De verwerende partij beslist op 9 februari 2017 tijdig conform artikel 4.7.23, §2 VCRO om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de tussenkomende partijen voor het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand op de percelen gelegen te 8460 Westkerke (Oudenburg), Brugsesteenweg 14.

De verzoekende partij heeft tegen die beslissing van 9 februari 2017 een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging ingesteld, bij de Raad gekend onder het rolnummer 1617/RvVb/0498/SA. De Raad heeft de tenuitvoerlegging van de beslissing geschorst met het arrest van 3 oktober 2017 met nummer RvVb/S/1718/0119.

Met haar beslissing van 26 oktober 2017 trekt de verwerende partij de geschorste beslissing van 9 februari 2017 in, verklaart het administratief beroep van de verzoekende partij opnieuw ongegrond en verleent aan de tussenkomende partijen nogmaals een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand.

3.

In het tussenarrest werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij de beslissing van 9 februari 2017 op basis van de klassieke intrekking leer rechtmatig kon intrekken. Dat wordt door de verzoekende partij en de verwerende partij in hun aanvullende nota ook niet betwist.

Met haar beslissing van 26 oktober 2017 heeft de verwerende partij op rechtsgeldige wijze haar beslissing van 9 februari 2017 ingetrokken. Deze laatste beslissing is dus met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen.

4.

In het tussenarrest van 29 januari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0542 heeft de Raad vervolgens ambtshalve de vraag gesteld of de verwerende partij, na de intrekking van de beslissing van 9 februari 2017, nog de bevoegdheid had om op 26 oktober 2017 ook een nieuwe beslissing te nemen over het ingestelde beroep van de verzoekende partij.

Met de verzoekende partij moet worden vastgesteld dat de intrekking van een beslissing geen invloed heeft op de (lopende) beroepstermijnen, ongeacht of deze intrekking is ingegeven vanuit de wil om een onwettigheid te remediëren die met een schorsingsarrest is vastgesteld. De intrekking van de beslissing van 9 februari 2017 doet dan ook geen nieuwe beslissingstermijn ingaan voor de verwerende partij, noch heeft zij in de gegeven omstandigheden tot gevolg dat het resterend deel van de initiële beroepstermijn op het ogenblik van de intrekking op 26 oktober 2017 terug zou verder lopen.

De beslissing van 26 oktober 2017 werd ruim elf maanden na het instellen van het administratief beroep genomen, terwijl de beslissingstermijn van 105 dagen uit artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO op dat moment al ruimschoots verstreken was.

De verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden waar zij stelt dat de overschrijding van de beslissingstermijn “een stilzwijgende weigeringsbeslissing [doet] ontstaan waartegen de aanvrager bij de deputatie in beroep kan komen”. De sanctie voorzien in artikel 4.7.23, §2 VCRO houdt

daarentegen in dat het administratief beroep tegen de in eerste aanleg verleende vergunning wordt geacht afgewezen te zijn.

5.

Dat het overschrijden van de beslissingstermijn wordt gesanctioneerd met een verlies van beslissingsbevoegdheid in de zin dat de verwerende partij in het kader van het ingesteld administratief beroep geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maakt het principe van intrekking op zich nog niet per definitie onmogelijk, zoals de verwerende partij aanvoert. Evenmin houdt het in dat er daardoor een juridisch vacuüm zou zijn gecreëerd. Het verstrijken van de beroepstermijn heeft zoals gezegd immers op basis van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO van rechtswege tot gevolg dat het ingestelde administratief beroep geacht wordt stilzwijgend te zijn afgewezen. Er is *in casu* dus wel degelijk een beslissing, met name de stilzwijgende afwijzing van het beroep van de verzoekende partij. In plaats van nog een uitdrukkelijke beslissing te nemen, had de verwerende partij dus conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO aan de verzoekende partij moeten mededelen dat de termijn om een beslissing te nemen over haar beroep was verstreken en dat het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep derhalve moest worden geacht stilzwijgend te zijn afgewezen.

Het arrest nr. 215.967 van de Raad van State van 24 oktober 2011 waarnaar de verzoekende partij nog verwijst om aan te tonen dat de verwerende partij nog wel bevoegd zou zijn om een beslissing te nemen, doet niet anders besluiten. Het betrokken arrest handelt over specifieke beslissingstermijnen uit het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22/10/1996 en het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, waaraan geen sanctie wordt verbonden bij de overschrijding ervan. De beslissingstermijn was in dat geval dus een termijn van orde, waarbij het overschrijden geen bevoegdheidsverlies van de vergunningverlenende overheid tot gevolg heeft, in tegenstelling tot de vervaltermijn uit artikel 4.7.23, §2 VCRO. Het arrest kan dus in geen geval naar analogie worden toegepast op de voorliggende zaak.

Voor zover de verwerende partij tot slot nog poneert dat een procedure tot intrekking dezelfde rechtsgevolgen zou ressorteren als een vernietiging van een beslissing door een administratief rechtscollege, blijkt echter nergens uit dat de beide procedures gelijk moeten worden gesteld. Te meer nu uit de vernietiging van een beslissing de rechtsplicht voortvloeit om de beslissing te heroverwegen, wat niet het geval is bij de figuur van de intrekking.

Voor zover met de beslissing van 26 oktober 2017 een nieuwe stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, is deze beslissing dus aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding.

6.

Het ambtshalve middel is gegrond.

VII. TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Onder het voorgaande punt werd vastgesteld dat het administratieve beroep van de verzoekende partij door het overschrijden van de beslissingstermijn geacht wordt stilzwijgend te zijn afgewezen overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO en dat er dus op heden een stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep voorligt.

Dit heeft als gevolg dat de Raad de verwerende partij op basis van artikel 37 DBRC-decreet niet kan bevelen binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij.

Voor zover de verwerende partij tot op heden, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, geen kennisgeving van de stilzwijgende beslissing bezorgd heeft, is de termijn, waarbinnen men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen dergelijke stilzwijgende beslissing, strikt genomen nog niet beginnen lopen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Geert KEMEL en mevrouw Christa LIERMAN is onontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 26 oktober 2017, voor zover aan de tussenkomende partijen de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een meergezinswoning en garages na afbraak van de bestaande toestand op een perceel gelegen te 8460 Westkerke (Oudenburg), Brugsesteenweg 14, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummer 843A.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 300 euro, ten laste van de verwerende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 400 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 7 mei 2019 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Bart VOETS

Pieter Jan VERVOORT